

„Jeg tager dette Marians Barn til mit,
 det skal fra nu af lege ved min Side,
 gaa ved min Haand og drikke af mit Bæger
 og sove paa mit Skød, saa ingen spørger,
 hvis Barn det er; min Færd skal sige: mit.“

Marian vender sig nu til Aurora og forlanger at høre hendes Mening.

„Og De — — hvad siger De? fordømmer De,
 om jeg, bekymret for min faderløse,
 vil gribe denne Haand, som rækkes os,
 og ikke lade Barnet uden Støtte
 i denne Verden, der har stenet mig.
 Og har jeg Ret til denne Efterslet
 i Livet, som er ellers øde for mig?
 Og kan De rolig se, at Romney Leigh
 vil stikke Haanden ind blandt skarpe Torne,
 fordi en Fuglerede faldt derned.
 Og vil De ikke tænke: jeg og Barnet,
 skønt uden Skyld, vil blive Skyld i Sorg
 og Skam for Deres Slægt? — — De er en Leigh,
 De har gjort godt imod mig, De skal raade,
 af Deres Vilje vil jeg føres, tal.“

Den Røst — — hvor greb den mig! — — højtidelig,
 men uden Lidenskab, saa fast, skønt dæmpet,
 den steg ej, sank ej, klang som dens, der taler
 med Myndighed og ej som Marians Røst.
 Jeg saa' mod oven, om Gud var mig nær,
 hans Himmel straaled' for mit Blik saa blaa
 som Aarons ypperst'præstelige Skrud
 for Aarons Blik, dengang han lagde af
 sin Hædersdragt og ventede' Dødens Komme.
 „Min Søster Marian, modtag hvad dig bydes
 med frejddigt Mod, og lad det styrke dig,
 at Romney Leigh er stærk, saa han tør vove
 at handle ret, trods Verden, der i Blindhed
 vil dømme om, hvad ikke den forstaar.
 Du siger, at du raades vil af mig.